

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Factors Related to Self-Regulated Learning by Undergraduates at the Faculty
of Education, Ramkhamhaeng University

เยาวภา แสนเขียว¹
Yaowapa Sankhaio
สุวิมล ติरणานนท์²
Suvimon Tirakanan
ทำวิจัยเมื่อ พ.ศ. 2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล และการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับปริญญาตรี เพื่อเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมและระดับชั้นปีต่างกัน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 403 คน ซึ่งทำการสุ่มโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการกำกับตนเองในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาพบว่า ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่างกันไม่พบความแตกต่างในทุกตัวแปร และในกลุ่มชั้นปีพบความแตกต่างในตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างปี 2 และปี 3 เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวลกับการกำกับตนเองในการเรียน มีค่าเท่ากับ .478 ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรปัจจัยดังกล่าวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 22.30 และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (b) ที่พบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_1) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย เท่ากับ .441 และ .107 ตามลำดับ การสร้างสมการพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนจากตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

¹ศษ.ม., M.Ed., นักศึกษาปริญญาโท สาขาการประเมินและการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

²ดร.,รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

(X_2) และความวิตกกังวล (X_3) ในการพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา เขียนสมการในรูปคะแนนดิบและสมการในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 13.276 + .354X_2 + .128X_1, Z_{\hat{Y}} = .440Z_{X_2} + .094Z_{X_1}$$

คำสำคัญ : 1. การกำกับตนเองในการเรียน 2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง 3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 4. ความวิตกกังวล

Abstract

In this thesis, the researcher examines perceived self-efficacy, achievement motivation, anxiety, and self-regulation in learning evinced by selected undergraduates. The researcher compares self-regulation in learning by these students with differences in grade point average and year of study. Moreover, the researcher investigates the relationships of factors affecting self-regulation in learning by the students under consideration. Using the multistage random sampling method, the researcher selected a sample population consisting of 403 undergraduates studying in the first to fourth years. Data were collected using a questionnaire. The researcher analyzed the data in terms of mean, standard deviation and one-way analysis of variance (ANOVA). Pearson's product moment correlation coefficient method and multiple regression analysis were also employed by the researcher. Findings are as follows: The students under study exhibited self-regulation in learning, achievement motivation and Anxiety found at the low. Perceived self-efficacy showed a moderate. In comparing self-regulation in learning evinced by the students under investigation with differences in average grade point level and year of study, the researcher found the following: Differences in average grade point level did not show differences as compared with all variables. Differences in the year of study paralleled differences in the variable of achievement motivation for second and third year students. In studying the relationships between factors affecting self-regulation in learning by the students under investigation, the researcher found the following: The multiple correlation coefficient for the relationships between perceived self-efficacy, achievement motivation, anxiety and self-regulation in learning was found to be .478 at the statistically significant level of .05. The variables were explanatory of variance in self-regulation in learning at 22.30 percent. The regression coefficient (b) expressed at the statistically significant level of .05 was determined to hold in regard to the variables of achievement motivation (X_2) and perceived self-efficacy (X_1) with regression coefficients at .441 and .107, respectively. The predictive equation for self-regulation in learning containing the variables of perceived self-efficacy (X_1), achievement

motivation (X_2), and anxiety (X_3) can be framed raw score equation and standard score equation as follows: $\hat{Y} = 13.276 + .354X_2 + .128X_1$, $Z_{\hat{Y}} = .440Z_{X_2} + .094Z_{X_1}$

Key words : 1. self-regulation in learning 2. self-efficacy 3. achievement motivation 4. Anxiety

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ปัญหาที่อุดมศึกษาไทยเผชิญอยู่อีกส่วนหนึ่งเป็นปัญหาอันเกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปและมีผลกระทบต่อการปรับตัวของอุดมศึกษา โดยเฉพาะปัญหาแนวโน้มจำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่จะเพิ่มขึ้นอย่างมากในอนาคต จากนโยบายการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันให้เกิดการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษา จำเป็นที่จะต้องมีการเตรียมการเพื่อรองรับจำนวนผู้ที่ต้องการจะเข้าศึกษาในอนาคตทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยการศึกษาหารูปแบบการจัดอุดมศึกษาที่จะสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างหลากหลายเป็นรูปแบบที่เอื้อต่อการพัฒนาอุดมศึกษาให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และความเสมอภาค สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ความต้องการกำลังคนเพื่อการพัฒนาประเทศ และความต้องการองค์ความรู้และเทคโนโลยีเพื่อการแข่งขันบนเวทีโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, หน้า 45-46) เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยจะพบว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ที่เปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่ผู้ที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยเปิดการเรียนการสอนใน 2 ระบบคือ ระบบเปิดและระบบปิด รับนักศึกษาไม่จำกัดจำนวนและไม่มีการสอบคัดเลือก มีการจัดการเรียนการสอนแต่ไม่บังคับให้มาเข้าชั้นเรียน ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงสามารถตอบสนองการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอกและกระแสการปฏิรูปอุดมศึกษาดังที่กล่าวมาได้

ปัจจุบันเด็กไทยสมัครเรียนครุศาสตร์มากขึ้นโดยสาเหตุที่ทำให้เด็กเลือกเรียนครุมากขึ้นนั้นน่าจะเกิดจากการที่รัฐบาล ประกาศว่าครูขาดแคลน 20,000-30,000 คน ทำให้มีความต้องการครูมากขึ้น และการประกันการมีงานทำ รวมถึงการมอบทุนการศึกษา ทำให้เด็กเก่งหันมาเรียนครูเพิ่มขึ้น เด็กที่มาสมัครเรียนครุศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างจังหวัด ที่มีความตั้งใจมุ่งมั่นอยากเป็นครูจริง ๆ เพื่อไปสอนในบ้านเกิดจังหวัดของตนเอง ซึ่งทำให้เห็นถึงแนวโน้มการศึกษา การผลิตครูในอนาคต ที่ส่งผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพการศึกษาในอนาคตอย่างแน่นอน (ช่วงโชติ พันธุเวช, 2554)

2. ปัญหาการวิจัย

2.1 นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการกำกับตนเองแตกต่างกันหรือไม่ มีลักษณะเปลี่ยนแปลงอย่างไรตามระดับชั้นปี

2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล และการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา

3.2 เพื่อเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมและระดับชั้นปีต่างกัน

3.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในระดับปริญญาตรี

4. สมมติฐานของการวิจัย

4.1 นักศึกษาที่มีการกำกับตนเองในการเรียน มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวลแตกต่างกันในแต่ละชั้นปี และแตกต่างกันระหว่างกลุ่มเกรดเฉลี่ยสะสม

4.2 การรับรู้ความสามารถของตนเอง การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียน

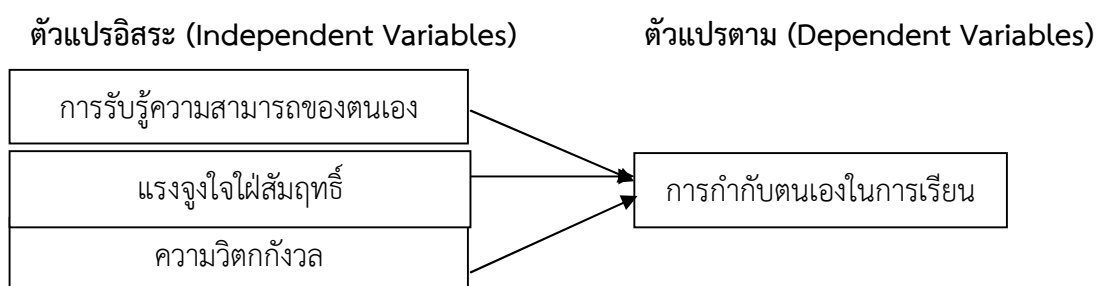
5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

5.1 ใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาเพื่อพัฒนาตนเองให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

5.2 เป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนและอาจารย์แนะแนวที่สามารถนำไปใช้ในการวางแผน การจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมให้นักศึกษา

6. วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (ส่วนกลาง) ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มีจำนวนทั้งสิ้น 27,823 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตาราง Yamane และทำการสุ่มโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ได้กลุ่มตัวอย่างมาจำนวน 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ได้สร้างกรอบแนวคิดเพื่อกำหนดตัวแปรอิสระและตัวแปรตามไว้ต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกำกับตนเองในการเรียนในด้านนิยาม องค์ประกอบ จากนั้นนำเครื่องมือเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ แก้ไข และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ตลอดจนวิเคราะห์ความเที่ยงตรง ด้านเนื้อหา ความเข้าใจและการใช้ภาษา แล้วนำเครื่องมือการวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่ ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ได้ผลวิเคราะห์ดังนี้ การกำกับตนเองในการเรียนมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .753, การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .636 , แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .806, ความวิตกกังวลมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .869 แล้วนำแบบสอบถามที่มีคุณภาพไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ

7. ผลการวิจัย

7.1 นักศึกษามีการกำกับตนเองในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล อยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 45.26 และ 5.665, 76.68 และ 7.032, 28.00 และ 7.906 ตามลำดับ ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเอง อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 37.78 และ 4.181 ได้ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าสถิติเบื้องต้นของการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวล

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.
การกำกับตนเองในการเรียน	45.26	5.665
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	37.78	4.181
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	76.68	7.032
ความวิตกกังวล	28.00	7.906

7.2 ผลเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมและระดับชั้นปีต่างกัน

7.2.1 การเปรียบเทียบจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมไม่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษามีการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

7.2.2 การเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาในแต่ละชั้น พบว่า ค่าเอฟโรซของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน ได้ผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

	แหล่งความแปรปรวน	<i>SS</i>	<i>df</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ระหว่างกลุ่ม	406.094	3	135.365	2.774	.041*
	ภายในกลุ่ม	19471.970	399	48.802		
	รวม	19878.065	402			

* $p < .05$ เมื่อพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันจึงต้องทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี Tamhane และพบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของปี 2 และปี 3 ของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และพบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบรายคู่จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา

		คู่ที่เปรียบเทียบ		Mean Difference	Std. Error	p
แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์	Tamhane	ปี 2	ปี 1	.793	1.030	.970
			ปี 3	2.438 *	.897	.042
			ปี 4	1.839	.918	.249
		ปี 3	ปี 1	-1.645	1.093	.579
			ปี 2	-2.438 *	.897	.042
			ปี 4	-.599	.988	.991

* $p < .05$

7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวล กับการกำกับตนเองในการเรียน

7.3.1 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างชุดตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเท่ากับ .478 โดยชุดตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามได้ร้อยละ 22.30 และการทดสอบพบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ผล ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การอธิบาย (R^2) และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

R	R^2	Adjusted R^2	SEE	F	p
.478	.228	.223	4.995	39.390 *	.000

* $p < .05$

7.3.2 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ส่งผลมากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปของคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ .441 และ .107 ได้ผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัมประสิทธิ์การถดถอย (b) สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (β) และการทดสอบนัยสำคัญ

	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	<i>t</i>	<i>p</i>	Tolerance	VIF
	<i>B</i>	Std. Error	Beta				
(Constant)	13.657	3.152		4.333	.000		
X_1	.145	.064	.107	2.283	.023*	.878	1.139
X_2	.356	.037	.441	9.627	.000*	.920	1.087
X_3	-.041	.032	-.057	-1.258	.209	.945	1.058

* $p < .05$

7.3.3 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เรียงลำดับจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดเป็นอันดับแรก ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_1) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปของคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .354 และ .128 ตามลำดับ และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ .440 และ .094 ตามลำดับ สัมประสิทธิ์ถดถอยพบนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมด 2 ค่า ได้ผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 สัมประสิทธิ์การถดถอย (b) และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	<i>t</i>	<i>p</i>
		<i>B</i>	Std. Error	Beta		
4	(Constant)	13.276	3.140		4.228*	.000
	X_2	.354	.037	.440	9.586*	.000
	X_1	.128	.062	.094	2.058*	.040

* $p < .05$

8. สรุปผลการวิจัย

8.1 นักศึกษามีการกำกับตนเองในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล อยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 45.26 และ 5.665, 76.68 และ 7.032, 28.00 และ 7.906 ตามลำดับ ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเอง อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 37.78 และ 4.181

8.2 เมื่อเปรียบเทียบการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม และระดับชั้นการศึกษาต่างกัน พบว่า ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่างกัน ไม่พบความแตกต่างในทุกตัวแปร ในกลุ่มชั้นปีพบความแตกต่างในตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างปี 2 และปี 3

8.3 เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับปริญญาตรี มีผลการวิจัยดังนี้

8.3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวลกับการกำกับตนเองในการเรียน มีค่าเท่ากับ .478 ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรปัจจัยดังกล่าวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 22.30

8.3.2 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (b) ที่พบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_1) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย เท่ากับ .441 และ .107 ตามลำดับ

8.3.3 การสร้างสมการพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนจากตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) และความวิตกกังวล (X_3) ในการพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนของนักศึกษา เขียนสมการในรูปคะแนนดิบและสมการในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้
$$\hat{Y} = 13.276 + .354X_2 + .128X_1, Z_{\hat{Y}} = .440Z_{X_2} + .094Z_{X_1}$$

9. อภิปรายผล

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่วนตัวแปรความวิตกกังวลไม่พบมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุ ซึ่งเป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้งหมดกับตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ว่า เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตามในการวิเคราะห์ถดถอยพหุจะพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (b) และจากผลการวิเคราะห์ทำให้ทราบว่าตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนมากที่สุด

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาประสบ

ความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันภายใน ตัวบุคคลที่กระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ ดังที่Weiner (1972) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ได้แก่ ตั้งใจทำงาน อดทน ขอบริเริ่มกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pintrich and De Groot (1990, pp. 33-40) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภายในห้องเรียนและความแตกต่างระหว่างส่วนบุคคลในด้านแรงจูงใจและการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น (ระดับเกรด 7) ด้วยการใช้เครื่องมือวัดประเภทแบบรายงานตนเอง ผลลัพธ์ที่ได้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อในแรงจูงใจด้านบวกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองในระดับสูง

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะ การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการกำกับตนเองด้านพฤติกรรม เพราะการที่นักศึกษาสามารถประเมินตนเองได้ว่า มีความสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมการกำกับตนเองออกมาได้หรือไม่นั้นนักศึกษาต้องยอมรับ กับสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อวิรุทธ์ ผลทรัพย์ (2551, หน้า 79) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความคิดเชิงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับความคิดเชิงบวกมากที่สุด เพราะการคิดเชิงบวกเป็นทัศนคติที่มีความพร้อมทางจิตสภาวะ ความพร้อมนี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทางหรือเป็นตัวกระตุ้นปฏิกิริยาตอบสนองของบุคคลหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับการกำกับตนเองในการเรียนค่อนข้างต่ำ และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษารู้สึกเครียดเมื่อไม่มีเวลาเข้าชั้นเรียน อาจเป็นเพราะนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงส่วนมากทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยจึงไม่มีเวลาเข้าชั้นเรียน และกังวลกลัวจะไม่เข้าใจเมื่อต้องเรียนวิชายาก ๆ แต่เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่มีการบังคับให้มาเข้าชั้นเรียน จึงช่วยลดความวิตกกังวลของนักศึกษาได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รังรอง งามศิริ (2540) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร โดยได้พัฒนารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบและศึกษาอิทธิพลของตัวแปรในรูปแบบที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร จำนวน 594 คน จากผลการวิจัยพบว่า เพศ คณะ วิธีการคัดเลือกเข้าเรียนไม่มีผลต่อความวิตกกังวล นักศึกษามีความวิตกกังวลระดับปานกลาง ความวิตกกังวลของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการสอบวิชาทั่วไป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และการรับรู้ความสามารถของครูผู้สอน นอกจากนี้ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการสอบคือ ความคิดทางลบ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน นิสัยในการเรียนอัตโนมัติทัศนคติการเรียน และการรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง

10. ข้อเสนอแนะ

10.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

10.1.1 อาจารย์ผู้สอนควรมีคำแนะนำเกี่ยวกับการกำกับตนเองในการเรียนเพื่อให้เกิดการกำกับตนเองมากขึ้นและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สามารถมีความรู้ประกอบวิชาชีพต่อไปในอนาคต

10.1.2 มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ และจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ เอื้อต่อการยกระดับการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

10.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

10.2.1 การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นการศึกษาปีที่ 1-4 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาในคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ และจังหวัดอื่น ๆ เพื่อให้การศึกษามีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

10.2.2 ตัวแปรที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้ ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 22.30 จึงควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านอื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อจะได้อธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการเรียนได้มากขึ้น

11. บรรณานุกรม

- ช่วงโชติ พันธุเวช. (2554). ครูศาสตร์พีเวอร์. ค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2556, จาก <http://www.thaipost.net/node/36050>
- รังรอง งามศิริ. (2540). “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร”. **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). **แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- อวิรุทธ์ ผลทรัพย์. (2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความคิดเชิงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1. **ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Pintrich, P. R., & De Groot, E. V. (1990). Motivational and self-regulated learning components of classroom academic performance. *Journal of Educational Psychology*, 82(1), 33-40.
- Weiner, B. (1972). Attribution theory, achievement motivation, and the educational process. *Review of Educational Research*, 42(9), 203-215.

12. คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รศ.ดร. สุวิมล ติรกานันท์ และ รศ.ดร. บุญมี พันธุ์ไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งงานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์อนุญาตให้แจกแบบสอบถามและเก็บข้อมูล และขอขอบคุณนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทุกคนที่ให้ความร่วมมือด้วยดีในการตอบแบบสอบถามใน ครั้งนี้